

- fuldstændig nedrustning under effektiv kontrol og i en atmosfære, der kan lede til et konstruktivt kompromis, at fortsætte indtil der er opnået en overenskomst.
3. *anbefaler*, at komiteen er opmærksom på forskellige sideløbende nedrustningsforanstaltninger, som tilsigter at formindske spændingen og at lette en almindelig og fuldstændig nedrustning.
 4. *opfordrer* 18-magts-nedrustningskomiteen til at afgive beretning til generalforsamlingen fra tid til anden og i hvert tilfælde ikke senere end anden uge af april 1963.
 5. *oversender* referater og dokumenter fra plenarforsamlingens og 1. udvalgs behandling af nedrustningsspørgsmålet til FN's nedrustningskommission og opfordrer generalsekretæren til at gøre dem tilgængelige for 18-magts-nedrustningskomiteen.

De 33 sponsorer var: Afghanistan, Algeriet, Østrig, Bolivia, Brasilien, Burma, Cambodien, Den centralafrikanske Republik, Chile, Dahomey, Danmark, Etiopien, Malaya, Ghana, Guinea, Indien, Indonesien, Irak, Libanon, Liberia, Libyen, Mali, Mexico, Marokko, Nepal, Nigeria, Somalia, Sudan, Sverige, Syrien, Tunis, Den forenede arabiske Republik og Jugoslavien.

Første udvalg vedtog resolutionen den 19. november med 97 stemmer for og ingen imod. Et land (Frankrig) afstod. I plenarforsamlingen vedtoges den den 21. november med stemmetallet 84—0—1.

1. udvalg modtog den 14. november meddelelse om, at nedrustningskomiteen ville træde sammen i Genève igen den 26. november.

Resolutionsforslag vedrørende atomfri zoner.

Brasilien fremsatte et resolutionsforslag, hvori det under henvisning dels til resolution 1652 (XVI) af 24. november 1961 om Afrika som atomfri zone, dels til krisen i den vestlige hemisfære (Cuba-krisen) henstilledes, at det afrikanske kontinent og det latin-amerikanske territorium betragtedes som atomfri zoner.

Forslaget undergik efter forhandlinger visse ændringer (bl. a. udgik omtalen af Afrika), og efter at det som co-sponsorer var tiltrådt af Bolivia, Chile og Ecuador formuleredes den operative del som følger:

(Plenarforsamlingen)

1. *anbefaler* at de latinamerikanske lande på de mest egnede måder forhandler om gennemførelse af ordninger, hvorved landene i dette område ville kunne
 - (i) enes om ikke at fremstille, modtage, oplagre eller afprøve kernevåben eller afskydningsapparater dertil;
 - (ii) enes om uopholdeligt at ville skille sig af med kernevåben eller afskydningsapparater som for nærværende måtte befinde sig på deres område;
 - (iii) enes om bestemmelser vedrørende verifikation af disse ordninger for at påse, at de faktisk overholdes.
2. *opfordrer* alle stater til at tiltræde opnåede arrangementer og i overensstemmelse hermed at betragte og respektere det latinamerikanske område som en atomfri zone. Selv i denne ændrede form opnåede resolutionsforslaget ikke forhåndstilslutning fra flere latin-amerikanske lande, og under disse omstændigheder kom det ikke til afstemning i 1. udvalg, der i stedet indskrænkede sig til at foreslå, at spørgsmålet udsattes til 18. plenarforsamling. Dette forslag blev tiltrådt af plenarforsamlingen den 18. december.

Den indonesiske repræsentant meddelte i udvalgsrådet den 15. november, at Indonesien havde påtænkt at fremsætte et selvstændigt resolutionsforslag om at gøre Asien og Stillehavet til en atomfri zone, men at dette forslag efter konsultation med andre delegationer alligevel ikke ville blive fremsat, men udskudt til næste års plenarforsamling.

Nedrustningsdebatten.

1. komité påbegyndte debatten med indlæg fra Den forenede arabiske Republik. Taleren gennemgik de punkter, hvor USA og Sovjetunionen i løbet af de i tiden marts-september 1962 stedfundne nedrustningsforhandlinger havde vist imødekommenhed og således kommet hinanden nærmere. I betragtning heraf burde det, teknisk set, være muligt at få udarbejdet en delvis nedrustningsplan, akceptabel for begge parter. En sådan plan burde i første række være målet for de kommende forhandlinger. Fra ægyptisk side så man derfor gerne, at FN på indeværende samling indskrænkede sig til under henvisning til plenarforsamlings-